

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România 40 lei
6 luni 20 „
3 luni 10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R

Organizarea judecătorească în vechile așezăminte ale țării, (urmare) de d-l Ciru Economu.

JURISPRUDENȚĂ:

Curtea de Casație s. II: *Maria Jugureanu cu I. Prișăceanu ș. a.*;
Tribunalul Notariat Ilfov: *G. C. Cristescu ș. a. cu G. Niculescu-Bolintin*;
Tribunalul Bacău: *Tănase D. Crețulescu și Gr. Gurănescu cu Ans Marcusohn*;
Judecătoria Ocolului Buhuși: *N. Nemveș cu C. I. Boghici*;
Convocare.—Bibliografie.

ORGANIZAREA JUDECĂTOREASCĂ

IN

VECHILE AȘEZĂMINTE ALE ȚĂREI (*)

După cum vedem, conștientă de Ipsilante, prin măsurile înțelepte ce crezută de cuviință să adopte pentru a asigura nepărtinirea și independența justiției, aduse însemnate servicii țării și merită laudă și recunoștință. Pentru epoca în care fu scoasă la lumină, ea constituie tot ce se putea închipui mai meritor și mai folositor; și, dacă nu dete îndată toate roadele ce se așteptau de la dânsa, pricina e că o mulțime de forțe se uniră la o laltă pentru a-i zădărnici efectele. Sămânța aruncată de dânsa nu se perdă totuși; ea supraviețuiește preschimbărilor; Caragea o culese și o răsădi în conștientă sa, și Regulamentul Organic altoi pe dânsa întreg sistemul său de organizare judecătorească.

Alexandru Ipsilante puse, după cum se știe, legea sa în lucrare în al șaselea an al primei sale domnii, care nu ținută în tot decât șapte ani și patru luni. Scurtul timp ce-i rămase, prin urmare, pentru a-i supraveghea stricta aplicare

nu puțin contribui a o paraliza. Apoi, relele deprinderi ce și propusese să stârpească, și cari constituiau o putere de îndărătnicie considerabilă, și, mai presus de toate, împrejurările grozave, prin cari trecea țara, făcură ca opera meritorie a celui mai demn de respectul Românilor dintre fanarioți să rămână nepăzită în multe din dispozițiunile ei cele mai importante.

Ipsilante fu destituit, după cum se știe, fără cauză. Nicolae Caragea și Mihail Șutu, care-i urmau, trecură pe tron cu repeziciunea fulgerului. Nicolae Mavrogheni spăimântă Bucureștii prin escentricitățile și prin răpirile sale. El răspundea boerilor, cari-l rugau să aibă milă de soarta acestei țări, că Dumnezeu însuși n'avea milă de dânsa, de vreme ce-l trimisese Domn peste ea. Însfârșit, revolta lui Pașvantoglu, pașa Vidinului, contra Padișahului, în 1796, în cursul domniei a doita a lui Alexandru Ipsilante, care, astă dată, nu ținută de cât un an și trei luni, preocupă toate mințile și atrăgea atențiunea în altă parte. Cine mai avea răgaz să se gândească cum merge justiția sau cum își îndeplinesc judecătorii datoriile în acele timpuri de frământare și de spaimă, când fie-care se îngrijea pentru ziua de mâine! Nică odată situațiunea țării nu fusese mai critică, mai înjosită și mai plină de pericole. Îndrăzneala și disprețul Turcilor pentru Români erau împinse așa de departe, încât, în 1798, un peșchirgiu al Vizirului, numit Husein, însoțit numai de un arap și de doi servitori înarmați, nu se sfii d'a veni în capitală, d'a merge la curtea Domnească, d'a asasină pe Domnul Constantin Hangerliu în mijlocul oamenilor și slujbașilor săi, d'a-i spânzura trupul ca pe stârvul unui câine în mijlocul curții și apoi d'a pași în sala Divanului pentru a anunța faptul boerilor, spăimântați de această crimă, pe atât de fioroasă pe cât de cutezătoare. Și apoi Pașvantoglu, cu bandele sale, nu terifică oare țara întreagă, în timp de patru ani, și în așa chip, că vremea lui Pa-

(*) Vezi *Curierul Judiciar*, No. 70, 72, 76 și 79 din 907.

vantoglu a rămas proverbială în gura poporului! Cui mai îi eră amintede procese și de reclamațiuni în acele zile de desorganizare și de prădăciune, când autoritățile nu mai existau și când Domnul, lipsit de apărare, tremurâ în palatul său, fără a putea aduce cel mai mic ajutor supușilor săi, jefuiți și uciși de rău-făcători cari cutreerau țara! Și ce importanță mai înfățișă ori-ce strâmbătate comisă, ori-ce crimă chiar, față cu crimile și strâmbătățile ce se săvârșeau pretutindeni, pe o scară așa de întinsă!

Inchis în cetatea Vidinului, pe care o întărise așa de bine, încât patru armate ale Sultanului, conduse de șapte-spre-zece pașale, cu Vizirul în cap, se sfărâmară zadarnic de zidurile ei, Pazvantoglu râdea de neputința stăpânului său și își întindea prădăciunile în provincii, în România mai cu seamă, care, fiind mai apropiată și mai slab apărată, eră mai expusă lovirilor lui. Județele de peste Olt, Craiova, mai ales, își aduc încă aminte de Cara-Mustafa, aghiotantul lui Pasvantoglu, care, în capul a o miie de călăreți Vidineni, pustiă tot ce-i eșea înainte. Când Craiovenii aflară că acest flagel se îndreptează spre orașul lor, cuprinși de spaimă, cătără să fugă încotro vor înnemeri pentru a-și scăpa viețile. «Ce-i ce aveau trăsuri,—scrie Dionisie Fotino, care trăia pe atunci în curtea banului Dim. Filipescu și care ne-a lăsat prețioase amănunte asupra acelor vremuri,—«ce-i ce aveau trăsuri, «luară ce putură cu sine și fugiră; iară ce-i ce «nu aveau închipuire de plecare, mai ales ne-«guțătorii, își frângeau mâinile de disperare, vă-«zând că nu pot ridica nimic, și că, pe lângă «avuție, aveau să și peardă și viețile. Pazvan-«tlii, venind cu săbiile goale și căzând asupra «orașului cu furie sălbatică, deteră foc caselor, «predară ce putură și trecură sub sabie tot ce le «căzû în mână. Lumina soarelui se întunecase «de fum, aerul răsuflă numai de flăcări și scân-«teii, și atmosfera răsună numai de țipete și de «vaete. În scurt, spectacolul eră atât de dureros «și spăimântător, încât nu e mână care să 'l «poată descrie». Și aceste grozăvii ținură patru ani, până în 1802! Domnul Alexandru Moruzi, și dete demisiunea și fugi la Constantinople ca să nu le mai vază; iară urmașul lui, Mihail Șuțu, abia instalat pe tron, părăsi Bucureștii, cu boeri cu tot, la auzul că bandele lui Pazvantoglu, după ce pustiiseră Oltenia, se îndreptau spre capitală.

Teribile și întristătoare zile mai erau și acelea! Locuitorii din București, în număr de mai bine de 70000 de suflete, se ridicară și își părăsiră casele, fie-care plângând și zicându-le adio, căci erau siguri că nu vor mai regăsi nimic din ceea ce nu puteau să ducă cu dânsii.

Ei se îndreptară, parte spre Văleni, parte spre Câmpina, de acolo spre Breaza și Comarnic, unde tăbărâră răspândiți prin câmpuri și așteptând vești din oraș, ca să vază de trebuea să se întoarcă sau să pornească mai nainte. Consulii puterilor streine, cu familiile și cancelariile lor, îi urmară. În vremea aceasta, precum se întâmplă tot d'auna în asemenea împrejurări, știri false, sgomote înfiorătoare și pline de exagerațiune, soseau de pretutindeni. Unii spuneau că Turcii au intrat în București și le-au dat foc; alții că Domnul și boerii au căzut în mâinile lor și că li s'au tăiat capetele. Mulțimea atunci se porni către Brașov, pe drumul strimt și stâncos care urcă spre Sinaia.

Neorânduiala eră la culme, căci fie-care dă năvală să treacă înaintea celor-l'alți, iar îngustimea locului producea o îmbulzeală nedescriptibilă, carele și trăsorele încurcându-se, bagagele răsturnându-se, circulațiunea devenind imposibilă. Bucureștenii, împiedicați de a înainta, și, prin efectul groazei ce-i coperise, crezându-se ajunși de pe urmă, se răspândeau, bocindu-se, prin împrejurimi. «Cine poate descri plânsetele și țipetele cocoanelor?—zice Dionisie Fotino.—Cuvinte de mângâiere nu se «puteau găsi. Poalele munților unde se află mă-«năstirea Sinaia se făcură într-o adevăr în valea plângerilor».

Pe de altă parte, Domnul, despărțit, în zăpăceala fugei, de familia sa, trecea, în timpul aceasta, la Brașov prin Vârful Craiului; iar Doamna, Domnițele și Beizadelele înnemereau la vama Buzeului, cătând să treacă granița. Aci i sosea bimbașa Sava, șeful miliției domnești, același care, mai târziu, se dedea drept apărătorul legalității contra lui Tudor Vladimirescu. El despuia pe doamnă de giuvaericele sale, sub cuvânt că nu i se plătise leafa arnăuților și trebuia să fie despăgubit cu acele scule prețioase. Iată icoana micșorată a dureroaselor evenimente ce se petreceau în țară chiar la începutul secolului trecut și cari înlăturau ori-ce idee de justiție, de ordine și de siguranță! Nu mai vorbesc de epoca disperațiilor și de orgie, de jaf și de fără de legi ce se comiteau, în același timp, în Bucureștii părăsiți, de către aceia chiar cari fuseseră lăsați ca să-i păzească! Să nu ne mirăm dar dacă pravila lui Alexandru Ipsilante, concepută în cele mai bune intențiuni și răspunzând unor trebuințe de toți simțite, nu dete nici un rezultat imediat și rămase ca un simplu monument istoric, pe care curiositatea noastră 'l trage, din când în când, din întunerie pentru a atestă înțelepciunea acelor cari s'au silit să-l pună în lucrare.

Zece ani în urma acestor evenimente, în 1812,

după ce se tăiară capetele lui Beizade Dimitrie, la Șumla, și a lui Beizade Panaiotachê, la Constantinopole, ambii frați Moruzești, acușați că ar fi stăruit a se cedă Basarabia Rusiei, Sultanul numi Domn al Munteniei pe Ion Caragea, care îndeplinea și el funcțiunile de dragoman pe lângă Înalta Poartă. Este de prisos să stăruiesc asupra domniei acestui fanariot, care, ca cei precedenți, n'avu altă țință decât de a strânge averi mari și a le asigura la băncile din străinătate pentru a le găsi în ființă când trebuința va cere. Un lucru folositor totuși i se datorește: în al șaselea an al domniei sale, el pusé în aplicatiune condica care îi poartă numele și care avu marele noroc de a formă, cu puține modificări, legislațiunea Munteniei în curs de aproape o jumătate de secol, până în 1865. N'am a mă ocupa de principiurile de drept conținute în această prăvilă. Ceea ce mă interesează este de a cercetă care eră, după dânsa, întocmirea justiției chemată a le pune în aplicare. În această privință, ea conține foarte puține dispozițiuni: Caragea găsi în țară așezămintele judecătorești create de Alexandru Ipsilante, funcționând, târâș-grăpiș, când bine, când rău, și nu crezû de cuviință a se atinge de ele. Ele străbătuseră, ca instituțiune, frământările celor trei-zeci și opt de ani din urmă și aveau pentru ele autoritatea unui lucru cu care lumea începuse să se deprindă. Noul legiuitor respectă, deci, această organizațiune în părțile ei esențiale, fiind-că, în toată opera lui, nu găsești un singur cuvânt prin care să zică că o înlocuește cu alta nouă, mărginindu-se aî aduce oare-cari îmbunătățiri, cari, prin aceasta chiar, nu fac de cât să întărească regula. Ast-fel, supt domnia prăvilei lui Caragea, tribunalele de prima instanță se împărțeau, ca și mai înainte, în *secți civile și criminale*. Judecătorii *Spătăriei* și *Agiei* erau menținute cu competența lor anterioară. *Instanțele Veliților boeri* și *Divanului domnesc* rămăneau în ființă pentru a cercetă apelurile. În sfârșit, judecătorii, alăturați pe lângă Ispravnicii, pentru aî ajuta în judecățile lor, constituiau, ca odinioară, unicele autorități la cari se puteau adresa cei ce aveau procese prin județe. Îmbunătățirile consistau numai în aceasta că, pentru pornirile în judecată, se introducea principiul *actor forum sequitur rei*, părăsul trebuind aî adresă tot-d'a-una reclamațiunea judecătorului locului unde se prindea sau se descoperea pârătul. Asemenea se luaă măsuri de recusațiune pentru a împiedică pe judecător să hotărască în pricinii în cari el, rudele, amicii sau vrăjmașii săi ar fi fost interesați; se statornicea mărghini pentru stărpirea judecăților, și nu se mai permiteau apelurile nesfârșite de la Domn la Domn decât

cu un temperament oare-care. În afară de aceste deosebiri, cari drept vorbind, constituiesc mai mult reguli de procedură, organizațiunea judecătorească a lui Ipsilante rămase, încă o dată, aceeași supt Caragea. Ceea-ce pierdû însă în această transformare fû, pentru a zice ast-fel, sancțiunea, prin amintirea pedepselor la cari se expunea judecătorul abătut. Nevorbindu-se, în adevăr, nicăiri în condica lui Caragea de răspunderea magistraților, și condica lui Ipsilante, care lovea neorânduile lor, fiind considerată ca desființată, ei pierdură, cu încetul, ori-ce frică și ori-ce reținere, și strâmbătățile și abuserile reîncepură mai mari și mai revoltătoare poate de cât altă dată.

Părinții noștri cari aû apucat acele vremuri, își aduc aminte de chipul cum se daû pe atunci judecățile. Instanța eră sezisată, nu prin cerere adresată ei direct, ci prin rezoluție sau poruncă domnească. Acei cari voiau să deschiză proces, înfățișau Domnului o jalbă, în public sau în particular, după calitatea jeluitorului, însemnătatea pricinei și gradul de dreptate sau de popularitate al principelui. Aceste jeli se citeau de *Al treilea Logofăt* și se însemnă, în dosul lor, secția tribunalului însărcinată să le judece; apoi, se înapoiau celui care le presintase pentru a le duce locului competent. Judecătorii se adunau, ca mai înainte, dimineata, pentru a mântui de cu vreme procesele și a aveă după prânzul liber. Ei intraû în ședință la ora hotărâtă, se așeau împrejurul mesei care garnisea sala unde se țineau audiențele, îndeplineau repede formalitățile de procedură preliminară și daû cuvântul părților prigonitoare pentru aî arăta dreptățile. Ministerul public nu eră represintat în acele împrejurări, fiind-că instituțiunea lui nu fuse încă introdusă în legislațiunea țarei. Cei ce se judecaû, în persoană sau prin vechil, spuneau ce aveau de zis, adesea întrerupți de observațiunile sau de semnele de impaciență ce îsi permiteau judecătorii. Reținuta magistratului, care dă atâta solemnitate judecăței, nu eră, pe vremea aceea, cunoscută. Limba în care se urmau desbaterile eră în genere cea română. Cu toate acestea, se pledă și în grecește, căci judecătorii, fiind obligați să cunoască această idiomă, în care se predă ori-ce învățătură și în care eră scrisă prăvila ce erau meniți să aplice, o ascultaû cu plăcere. Chibzuirile se făceau pe loc sau într'o cameră alăturată; iară hotărârile se daû mai tot-d'a-una după întâmplare sau după favoare, rare ori după lege și după dreptate. În apel, împricinații se găseau în fața judecătoriei Veliților boeri, care se compunea din câți-va membri ai Divanului domnesc, precum *Marii Logofeti*, *Al treilea* și *Al patrilea* și *Vornicul de cutie*, și din boeri de o treaptă

mai de jos, sau mazăli, adică fără altă întrebuințare, cari judicau în același chip ca Tribunalul de prima instanță. Cât despre Divanul domnesc, care constituia supremul grad al jurisdicțiunei și ultima nădejde a justițiabilului, el se ținea în una din sălile palatului.

E greu să ne dăm astă-zî o seamă esactă de ceea ce erau Bucureștii pe atunci și să reconstituim locuința domnească și judecățile ce se urmau într'însa. Mă voiî sili, totuși, a o face, pe cât se va putea mai pe scurt, slujindu-mă de documentele ce mi-am putut procura și, mai ales, de amintirile oamenilor, câți mai trăesc de pe vremile acelea.

Văzută de pe înălțimile cari o domină, despre partea Mitropoliei, Filaretului și Cotrocenilor, capitala, atunci, ca și astă-zî, înfățișă icoana cea mai pitorească și cea mai încântătoare. Amestecul de ziduri albe sau boite în fețe bătătoare la ochi, printre cari răsbea clopotnița de la Radu-Vodă, crucea bisericei Oltenilor, strălucind pe învelișu-i de șindrilă, turnul Bisericei cu Sfinți, al lui sfântul Gheorghe și al Colței; mulțimea de copaci pletoși, de vii și de grădini, contopindu-se într'un tot vesel și armonios; pervazul de semănături, aci de verdeața smaraldului, aci galbene ca aurul, care închideă orizontul despre Băneasa, Colentina și Pantelimon; îi dau o frumusețe deosebită, care te ținea pironit asupra locului. Însă această priveliște atât de feerică sub care ți apărea eră ca o minunată decorațiune teatrală, care ți mângăie ochiul, când o vezi de departe, dar care, când te apropii, ți s'arată ceea ce este în realitate, adică o informă măzgălitură cu pensula. Clădirile, afară de casele boerești, din cari unele aveau, cu dependențele lor, proporțiunile și împrejuririle unor adevărate palate, și, afară de câte-va hanuri mari și solid construite, ca cel al lui Șerban-Vodă, al lui Constantin-Vodă și al Sfântului Gheorghe, se compuneau, în genere, din căsuțe, unele de cărămidă tencuită, cu învelișul de șindrilă, altele zidite în paianță sau construite din gard lipit sau chiar din pământ bătut, acoperite cu scânduri, uneori cu trestie și cu șovar, ca la țară. Aspectul lor murdar și sărăcăcios, așezarea lor neregulată, îngrădirile lor cu totul rustice, impresiona vederea în modul cel mai neplăcut. Spațiul dintre ele formă adesea mari goluri, ocupate de maidane acoperite cu bălării, cu gropi de nisip și cu băltațe, printre cari se ridicau mormanele de guno scoase de prin curțile boerești.

Stradele, — vorbesc de cele principale, — patru la număr, lungi și întortoçiate, încru-cișându-se la Curtea Veche, centrul orașului, adăogaî încă înfățișarei de miserie și de mur-

dărie ce caracteriza Bucureștii de pe atunci. Eră, mai întâi, Podul-Mogoșoaei, ast-fel numit de la Constantin Brâncoveanu încoaci, fiind-că, pe bariera lui, se mergea la moșia domneasă Mogoșoaia. Veneau, după aceasta, Podul Târgului d'Afară, conducând la Obor; Podul Beilicului, așa numit de la frumoasele case zidite de Alexandru Ipsilante, în 1778, sub numele de *beilic*, în scop d'a găzdui pe funcționarii de distincțiune ce veneau cu misiune din țara turcească; în fine Podul Calitilor, care a purtat în urmă, numele de strada Craiovei, actuala cale a Rahovei. Aceste artere de comunicațiune au păstrat, până în zilele noastre, numirea de *poduri*, fiind-că, în realitate, semănau cu niște adevărate poduri. Ele erau așternute cu bârne mari de lemn, așezate unele lângă altele și bătute în piroane. Grinzile, prin unele locuri, erau netede și strânse între ele, ast-fel că se putea merge cu înlesnire pe dănele; prin alte locuri însă, erau așa de mâncate de picioare, de depărtate unele de altele și de șovăinde la cea mai mică mișcare, încât eră un adevărat pericol pentru oameni și pentru dobitoace d'a trece pe d'asupra lor. De desubt, se lăsase un spațiu, formând canale de scurgere, cari primeau murdăriile de prin case și de pe stradă cu scop de a le duce la gârlă. Însă incuria cari domnea pretutinden și în toate, lăsă acele conducte să se potmolească. Materiile lipsite de scurgere, adunându-se peste măsură, se revărsaî pe d'asupra. De aci, rezultă că, în timpul ploilor, podurile se acopereaî cu un noroi compact, care, bătut de cletinarea continuă a bărnelor, sărea și stropă în toate părțile; iar în timpul căldurilor, ele se așterneaî cu un praf negru și gros, care, la cel mai mic vânt, orbea pe trecători. Nu mai vorbesc de duhorile necurate și otrăvitoare ce se ridicaî din acele mocirle, focar perpetuu de boale și de infecțiuni. Ast-fel erau Bucureștii acum șapte-zeci sau opt-zeci de ani. Să vedem acum ce eră palatul unde se țineaî judecățile domnescului Divan.

Am spus că palatul Domnului nu se deosebea mult de casele marilor boeri, ale căror locuințe, vaste, încăpătoare și solid zidite, puteau ține loc de palat, după cum unele din ele au și ținut. «Casele boerești, — ne spune Ion Ghica, în admirabila sa descriere a Bucureștilor de acum un secol, — «casele boerești erau ziduri tari ca «de cetate, în câte patru și șase cărămizi, cu «odăi multe și mari, cu pivnițe adânci și boltite, «cu beciuri și un rând de odăi d'asupra, cu pod «din strașină până'n strașină. Grinzile erau ca «urșii de pod de groase. La cheresteaua unei «case mergea un parchet de pădure seculară în «treg. Pardoseala sălilor și a tinzilor eră de că-

«rămidă pusă în muchi, invelitoare de şindrilă
«bătută pe şapte şi pe nouă, înaltă aproape de
«două ori cât casa, ca să nu țină zăpada şi ca
«să se poată scurge apa mai lesne. Corpul prin-
«cipal se compunea dintr'o sală mare, de colo până
«colo, cu odăi în dreapta şi în stânga, cu tinzi
«în cruci, prin cari se comunică cu cele-lalte
«părţi ale edificiului, case cu scosuri în toate
«părţile şi cu sacnasii, fie-care odae cu ferestre
«spre trei părţi ale lumei. Tavanurile erau de
«stejar, straşina scoasă de o jumătate stângen,
«ca să țină vara umbră, să apere toamna şi
«primă-vara de ploii şi iarna de viscol şi de ză-
«padă. Curtea era înconjurată cu zid bolovănit,
«înalt şi gros; poarta cu boltă, cu două rânduri
«de uşi de stejar ferecate, cu foisor d'asupra,
«unde păzeau, ziua şi noaptea, arnăuţii. Sub gang,
«era odae pentru pazarghidean, în timp de ciumă.
«Din privdor, o galerie deschisă ducea la biserică,
«căci fie-care casă mare avea o biserică în curte
«sau în corpul casei, la un colţ».

Multe din aceste case adăpostiră, în spa-
ţioasele lor încăperi, autorităţile ţării şi chiar
pe Domn cu tot aparatul de care era încon-
jurat. Când, în 1813, arse frumosul palat din
Dealul Spirei, de pe locul unde se află azi
stabilimentul oştirei şi ale cărui ruine au pur-
tat atât timp numele de *Curtea Arsă*, Ca-
ragea şi mută reşedinţa, mai întâi, în casele
lui Manolache Brâncoveanu, de supt Mitropolie,
cari se întindeau până la Podul Beilicului, lângă
vechea primărie, şi apoi în Casele lui Costache
Ghica, din Podul Mogoşoaiei, cari serviră de palat
domnesc până la moartea lui Alexandru Şutu, în
1821. Alte case boereşti avură încă onoarea d'a
adăposti, persoana Domnului său a celor cari îi
ţineau locul, în timpul protectoratului şi a invasiu-
nilor ruseşti. Ast-fel, casele lui Alecu Ghica,
unde acum de curând, s'a reclădit Prefectura de
Ilfov, au servit multă vreme ca palat. Asemenea
casele lui Filip Lens, devenite în urmă proprie-
tatea Vernescu, fură locuite de generalul conte
Paline; iar casele baronului Meitani, Prefectura
de poliţie de azi, de generalul conte Pavel Chi-
selef. Nu mai vorbesc de casele lui Bibescu şi
ale lui Ştirbei-Vodă, indestul de cunoscute, nici
de ale lui Colfescu, acelaşi care fu însărcinat de
Constantin Mavrocordat să arunce pe Mitropolitul
Filaret, cu o peatră de gât, în Dunăre şi pe locul
cărui Dinicu Golescu ridică aripa veche a actua-
lului palat regal.

În timpul lui Grigore Ghica-Vodă, între anii
1822 şi 1828, Curtea Domnească se află aşezată
în mănăstirea Mihai-Vodă. Din cauza lipsei de
încăperi însă, beizadelele locuiau casele unde se
găsesc astăzi Archivele Statului, iar Domnul cele

cari se văd încă întoarse cu faţa spre oraş, în
rând cu clopotniţa mănăstirei. Aci se află marele
salon al tronului, unde în zilele hotărâte se ţinea
Divanul domnesc.

Să ne oprim aci un moment pentru a re-
constitui, pecăt se va putea mai exact, o şe-
dinţă a acestei supreme instanţe.

(Va urma).

CIRU ECONOMU

INALTA CURTE DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE, S. II

Audienţa de la 29 Octombrie 1907

Preşedinţia D-lui N. MANDREA, Preşedinte

*Maria I. Jugureanu cu I. Prisăceanu, Rada şi Nae C. Mi-
hăilescu, Marin D. Osiceanu şi I. Rădulescu*

**Act de procedură.—Încheierea prin care o instanţă
dă termenul în cunoştinţa părţilor.—Nearătarea în în-
cheiere a numelui şi pronumelui părţilor, cărora li se
dă termenul în cunoştinţă.—Nulitatea unei asemenea
încheieri.—Consecinţele nulităţii încheierii.**

*Darea termenului unei înfăţişări în cunoştinţa păr-
ţilor, de către tribunal, fiind un act de procedură,
făcut de instanţa judecătorească spre a înlocui ci-
taţiile prin care părţile trebuiau să fie chemate pen-
tru acel termen, urmează că încheierea tribunalului
prin care se dă un termen în cunoştinţă trebuie ne-
apărat să cuprindă numele şi pronumele părţilor
cărora li s'a dat termenul în cunoştinţă, iar, lipsa
unei asemenea menţiuni îndreptăţesce pe partea in-
teresată să ceară nulitatea încheierii, prin care i s'a
dat termenul în cunoştinţă, nulitate care are de
consecinţă desfiinţarea a tot ce s'a săvârşit în in-
stanţa de urmărire şi, deci, şi a ordonanţei de ad-
judecare.*

**Decisiunea No. 260/907.—Casate—în urma re-
cursului făcut de Maria I. Jugureanu—ordonan-
ţele de adjudecare ale Trib. Olt cu No. 529 şi
530 din 1907.**

Curtea,

**Ascultând pe d-l avocat El. Rădulescu în dezvoltarea
motivelor de casare;**

Pe d-l avocat Meitani în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului al 11-lea de casare:

**II. «Exces de putere şi violarea art. 123 alin. II proc. civ.,
comb. cu 736 proc. civ.—Art. 123 proc. civ. prevede că ho-
tărârea şi jurnalul trebuie să cuprindă numele, pronumele şi
domiciliul părţilor cari se judecă, precum şi numele şi pro-
numele avocaţilor. Trib., prin jurnalul de amânare cu No.
1026 din 31 Ianuarie 1906 nu îndeplineşte această formalit-
tate, căci spune numai că la apelul nominal au răspuns păr-
ţile, fără să spună cine anume, şi amână procesul la 2 Mai
1906 neştiind că am proces, pentru că la toate înfăţişările,
precum şi la 31 Ianuarie 1906, s'a prezentat numai manda-
tarul meu, nu m'am prezentat la Trib., din care cauză mi
s'a respins contestaţia ca nesustinită. Acest jurnal al Trib.
fiind un act făcut cu încălcarea formelor prevăzute de lege,
călcare ce m'ă-a provocat o vătămare ce nu se poate îndrepta
de cât anulând actul, înseamnă că Trib. a violat asemenea
şi dispoziţiile art. 735 alin II proc. civila».**

**Având în vedere că rezultă din cele două ordonanţe
de adjudecare atacate cu recurs, că la urmărirea imo-
biliară făcută de creditorul Preotul Radu Prisăceanu,
I. Prisăceanu şi Rada Nae C. Mihăilescu, s'a ridicat**

contestație de Maria I. Jugureanu, soția debitorului urmărit I. Jugureanu, cerând a se scoate din vânzare imobilele urmărite, pe motiv că sunt proprietatea sa; că la una din înfățișări, creditorii au recunoscut că în adevăr contestația este proprietară a caselor urmărite, i-au tăgăduit însă dreptul de proprietate asupra celor alte imobile urmărite, pe motiv că nu se dovedește că aceste imobile sunt acelea cuprinse în actul de cumpărătoare prezentat în acea instanță de contestație în dovedirea dreptului de proprietate asupra acestor imobile; că, în vederea acestor întâmpinări din partea creditorilor urmăritori, Tribunalul a dispus a se face de către judele supleant o cercetare la fața locului, pentru a se constata dacă și cele alte imobile urmărite, a căror proprietate se tăgăduise contestației de creditorii urmăritori, au aparținut lui Enescu, vânzătorul către contestație, și dacă s'a posedat de dânsa; că la înfățișarea de la 2 Maiu 1906, Tribunalul respinge ca nesusținută contestația, de și judele supleant nu făcuse cercetarea cu care fusese însărcinat; că în urmă, înlăturată fiind contestația, Tribunalul vinde la licitație publică nu numai imobilele a căror proprietate era tăgăduită contestației de creditorii urmăritori, dar mai vinde și casa asupra căreia acești creditorii recunoscuseră contestației dreptul de proprietate;

Având în vedere că se mai constată din zisele ordonanțe de adjudecare atacate cu recurs, că termenul înfățișării de la 2 Maiu 1906, când s'a respins ca nesusținută contestația recurentei, fusese dat de Tribunal în cunoștința părților prin încheierea cu No. 1026 din 31 Ianuarie 1906;

Considerând că darea termenului unei înfățișări în cunoștința părților de către Tribunal, fiind un act de procedură făcut de instanța judecătorească, înlocuind citațiile prin care părțile trebuiau să fie chemate pentru acel termen de înfățișare, urmează că încheierea Tribunalului prin care se dă un termen în cunoștință, trebuie neapărat să cuprindă numele și pronumele părților cărora li s'a dat termenul în cunoștință, iar lipsa unei asemenea mențiuni îndreptățește pe partea interesată să ceară a se declara nulă încheierea prin care i s'a dat termenul în cunoștință, întrucât cum ar fi fost autorizată să ceară anularea unei citații, care n'ar fi cuprins numele și pronumele său;

Având în vedere că minuta încheierii cu No. 1026 din 31 Ianuarie 1906 a Tribunalului, aflată în dosarul de urmărire, are această coprire: «Amână la 2 Maiu»... «Termenul în cunoștință»;

Considerând că așa fiind redactată încheierea Tribunalului, darea în cunoștință a termenului de înfățișare pentru ziua de 9 Maiu, când s'a respins ca nesusținută contestația recurentei, este inoperantă în ce privește pe recurentă, de oare-ce, pe lângă că nu se arată în această încheiere anul, ci numai luna și ziua înfățișării, apoi nici nu se arată cui s'a dat în cunoștință termenul de înfățișare, și deci nu se constată că recurenta, fie personal, fie prin avocatul său să fi avut cunoștință de acel termen;

Considerând așa dar, că încheierea cu No. 1026 din 31 Ianuarie 1906, prin care se pretinde că s'a dat de Tribunal în cunoștință recurentei termenul de la 2 Maiu 1906, fiind nulă, această nulitate are de efect, în primul loc, d'a face să nu fie opozabilă recurentei hotărârea pronunțată de Tribunal în acea zi, prin care i-a respins ca nesusținută contestația, iar în al doilea rând d'a face să se desființeze tot ce s'a săvârșit în instanța de urmărire ca consecință a respingerii contestației, și deci și ordonanțele de adjudecare aduse în recurs;

Considerând că acest motiv de casare fiind întemeiat și ordonanțele de adjudecare aduse în recurs urmând a fi casate, nu mai este necesar a se mai cerceta și cele alte motive de casare;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA DE NOTARIAT

Audiența de la 1 Noembrie 1907

Președenția D-lui P. HAGIOPOL, Președinte

G. I. Cristescu și Maria P. Dobrișan cu G. Nicolescu Bolintin

Jurnal No. 8904

Autentificarea actelor. — Competință. — Act de cesiune de o valoare de lei 400. — Incompetința tribunalului de a autentifica asemenea act. — (Art. 3 al. b din legea autentificării actelor).

Conform legii autentificării actelor, judecătorii de ocol, având competența a autentifica contractele constatând obligațiuni personale până la valoarea de 3000 lei inclusiv, de aci rezultă că tribunalul nu este competent a autentifica un act de cesiune de o valoare numai de 400 lei.

Tribunalul,

Asupra cererii d-lor G. L. Cristescu, Maria P. Dobrișan cu autorizațiunea soțului său P. Dobrișan etc., făcută prin petiția înregistr. la No. 36086/907, de a li se autentifica alăturatul contract de cesiune;

Având în vedere că din cuprinsul contractului de cesiune se constată: că d-l G. L. Christescu, etc. cedează două părți din a șasea parte din suma de 15521 lei 30 bani, efecte, consemnată sub recipisele sub No 38021 etc. ale Casei de depuneri d-lui G. Nicolescu-Bolintin pe prețul de 400 lei;

Având în vedere că după dispos. art. 3 al. b din legea de autentificarea actelor, judecătorii sunt competente a autentifica contractele, constatând obligațiuni personale până la valoarea de 3000 lei inclusiv;

Având în vedere că este adevărat că după dispozițiunile art. 2 al. aceleși legi, tribunalele sunt competente a investi cu formula autentică ori-ce acte de ori-ce natură și valoare, dar această dispoziție a legii, trebuie interpretată în sensul că tribunalele sunt în drept a autentifica actele de ori-ce valoare ori cât de mare ar fi ea;

Având în vedere că este așa de adevărat că aceasta este interpretarea legii, este că a admite alt-fel ar fi a presupune că legiuitorul a deferit aceiași competență la două autorități judecătorești cu totul diferite;

Că dar, așa fiind, întru cât valoarea actului ce se cere autentificarea lui este numai de 400 lei; această cerere de autentificare este rău îndreptată și cată a fi respinsă;

Pentru aceste motive, tribunalul, respinge, etc.

(ss) P. Hagiopol, G. A. Robescu

Grefier (s) Al. Rădulescu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI BACAU

Audiența de la 18 Octombrie 1907

Președenția D-lui D. D. ANTONESCU, Președinte

Tănase D. Grețulescu și Gr. Gurănescu cu Ans Marcusohn

Sentința comercială No. 59

Gir. — Gir anterior scadenței, și gir posterior. — Deosebirea dintre aceste două giruri. — Efectele fie căruia din aceste giruri. — (Art. 280 și 281 C. comercial; art. 1391 și 1392 C. civil).

Intre un gir anterior scadenței și unul posterior, nu este altă deosebire de cât aceea privitoare la raportul juridic dintre girante și posesorul următor

al cambiei; în colo, girul posterior scadenței are absolut aceleași efecte ca și cel anterior.

S'au prezentat apelantul T. D. Crețulescu, prin procuratorul său d-l avocat D. Keminger, apelantul Gr. Gurănescu personal asistat tot de d-l avocat Keminger și intimatul Ans Marcusohn, asistat de d-nii avocați Herman Grimberg și V. D. Colini.

Tribunalul,

Având în vedere apelul făcut de d-nii Tănase D. Crețulescu și Grigore Gurănescu, contra cărței de judecată a d-lui Judecător ocolului Bacău No. 740 din 16 Iulie 1907, prin care scoțând din proces pe Mendel Marcusohn și au obligat în mod solidar să plătească reclamantului Ans Marcusohn suma de 500 lei, cu procente legale de la 16 Aprilie 1907, data protestului până la achitare și 20 lei cheltueli de judecată și plată de avocat;

Având în vedere cartea de judecată apelată, lucrările din dosar și susținerile părților;

Având în vedere că în fapt, se constată următoarele:

Cu cambia emisă la 15 Martie 1907, a cărei scadență era la 15 Aprilie 1907, Mendel Marcusohn se obligă la plata sumei de 500 lei în ordinul lui Tănase D. Crețulescu; la 5 Aprilie 1907, girantul Crețulescu, trece această cambie lui Grig. Gurănescu, printr'un gir în regulă, cu clausă «fără oblig și regres». La 16 Aprilie 1907, cambia se protestează prin portăreii Tribunalului Ilfov cu actul de protest No. 1207, iar la 16 Mai 1907, prin urmare după scadență, girantul Gr. Gurănescu trece cambia la ordinul lui Ans Marcusohn, tot cu clausă «fără oblig și regres»; devenind astfel proprietarul cambiei Ans Marcusohn, acționează în judecată pe emitentul Mendel Marcusohn și pe cei 2 giranți Tănase D. Crețulescu și Grig. Gurănescu și obține în contra acestor 2 din urmă și în lipsa lor cartea de judecată condamnatoare care este astăzi atacată cu apel;

Având în vedere că apelanții invocă în susținerea apelului lor, că dânsii fiind niște giranți fără oblig și regres, urmează a fi apărați conform art. 280 C. com. de obligațiunea cambială adică de plata cambiei; că la această, reclamantul intimat obiectează că girul dat de apelantul Grig. Gurănescu, fiind posterior scadenței produce efectele unei cesiuni, și ca atare girantul Gurănescu este ținut să răspundă de existența creanței și de solvabilitatea debitorului principal Mendel Marcusohn; că, întru cât, prin cartea de judecată apelată, acest debitor, a fost scos din cauză, ca unul ce a justifiat că nu era debitor, de oare-ce cambia fusese emisă de el în alb și încredințată primului girant T. D. Crețulescu numai ca garanție pentru executarea unui contract de vânzare, urmează ca girantul cedent Grig. Gurănescu, trebuie să răspundă suma prevăzută în cambie în locul debitorului scos din cauză;

Considerând că față de cele susținute de părți, chesțiunea dedusă în judecata tribunalului este de a se ști dacă este vre-o deosebire, și care anume, între efectele girului dat înainte sau după scadență;

Considerând că potrivit art. 281 Cod com. girul cambiei ajunsă la scadență produce numai efectul unei cesiuni; că prin aceasta câtă a se înțelege că între girantul posterior scadenței și cel căruia i se transmite cambia printr'un atare gir, nu mai există aceleași raporturi, ca între un girant ordinar, — adică anterior scadenței, — și posesorul următor al cambiei, ci numai raporturile dintre un cedent și un cesionar, raporturi care sunt regulate de art. 1391 și urm. C. civ.; că, adică girantul posterior scadenței este ținut numai să răspundă de existența creanței în folosul său, în momentul cesiunii (art. 1392) și nimic mai mult; el nu mai este solidar răspunzător, împreună cu giranții anteriori și cu emitentul, de plata sumei din cambie și nici nu răspunde de solvabilitatea vre-unuia din aceștia, afară numai dacă nu s'a îndatorat la aceasta în mod expres (art. 1397). Dar în ce privește raporturile

dintre cesionar și cei-lalți obligați din cambie, ce trebuie să decidem? De sigur, conform cu principiile, trebuie să zicem că condițiunea acestora nu s'a schimbat. În adevăr, este de principiu că atunci când se transmit cui-va o creanță, i se transmit și toate drepturile și garanțiile inerente acelei creanțe; că dacă creanța transmisă este o cambie în care sunt solidar obligate mai multe persoane unele ca emitente și altele ca girante, este neîndoios că odată cu transmiterea cambiei prin cesiune, — adică în specie, printr'un gir posterior scadenței, — se transmite și acțiunea cambială pe care cedentul, adică girantul o avea în acel moment în contra predecesorilor săi solidari obligați;

Considerând că așa fiind, între un gir anterior scadenței și unul posterior, nu este altă deosebire de cât cea privitoare la raportul juridic, dintre girante și posesorul următor al cambiei; în colo, girul posterior scadenței are absolut aceleași efecte ca și cel anterior;

Considerând că în specie, acțiunea introdusă la prima instanță era deci, o acțiune cambială; că, atât emitentul Mendel Marcusohn, cât și primul girant Tănase D. Crețulescu, erau ținuti solidar la plata cambiei, afară numai dacă nu aveau de opus excepțiunii de acelea care să-i puie la adăpost de acțiunea cambială;

Considerând că spre a reveni la motivul invocat de apelanți, din moment ce apelantul T. D. Crețulescu, girant anterior scadenței, a dat girul său cu clausa «fără oblig», el este scutit de obligațiunea cambială, conform art. 280 al. ult. C. com. și ca atare acțiunea cambială nu poate fi purtată în contra lui; că, în ce privește pe apelantul Grig. Gurănescu, girant posterior scadenței el nu poate de asemenea să fie acționat, pe această cale a acțiunii cambiale, căci s'a văzut mai sus, că în contra sa nu poate să se exercite de cât o acțiune în garanție, în daune-interese, pentru cazul când creanța cesionată, în specie cambia, n'ar fi avut o existență valabilă în profitul său, în momentul cesiunii;

Considerând că chiar în ipoteza când și girantul posterior scadenței ar putea fi acționat de odată cu ceilalți obligați cambiali, încă se dovedește în specie, că și girul dat de apelantului Gr. Gurănescu este tot cu clausă «fără oblig», ce sens poate avea clausa aceasta pusă la un gir posterior scadenței? Se poate zice că girantul a înțeles prin aceste cuvinte, că nu va putea fi acționat pe calea acțiunii cambiale, adică în mod solidar cu giranții anteriori și cu emitentul? Dar nu era nevoie să o mai zică, căci o zice legea, când asimilează girul, după scadență, cu o cesiune. Atunci de sigur că nu a putut înțelege alt-ceva de cât că nu garantează existența creanței ce a cesionat prin gir, că adică se degajează de ori-ce răspundere, în privința plății cambiei, așa cum se degajează și un girant anterior scadenței, atunci când înserează această clausă în girul său;

Considerând că, spre a învedera și mai mult, că numai acesta, și nu altul, a putut fi înțelesul clauzei, «fără oblig» pusă de apelantul Gurănescu, să examinăm dacă obligațiunea pusă de art. 1392 C. civil, cedentului de a garanta existența creanței poate fi anihilată prin voința părților. Textul zice: «Cel ce vinde o creanță sau ori ce alt lucru necorporal este dator să răspundă de existența sa valabilă în folosul său, în momentul vânzării, deși vânzarea nu cuprinde această îndatorire de răspundere», cu alte cuvinte, art. 1392 stabilește o garanție legală, în lipsă de una convențională; Dar oprește el pe părți de a stipula excluderea acestei garanții printr'o clausă expresă? Legea tace în această privință și atunci dreptul comun devine aplicabil. Ori, după dreptul comun se poate stipula clausa de descărcare de răspundere: art. 1340 Cod. civil, prevede că cumpărătorul care a cumpărat pe răspunderea sa proprie, nu poate cere nici daune-interese și nici chiar prețul vânzării în cas de evicțiune, dacă vânzătorul a stipulat clausa de descărcare de răspundere; or, în specie, când reclamantul a cumpărat o cambie în

condițiunile acestea, adică cu clausă din partea vânzătorului «fără oblig» nu înseamnă că a cumpărat pe răspunderea sa proprie? Atunci mai poate fi ținut vânzătorul, — în specie girantul, — să 'i mai plătească necum valoarea nominală a cambiei dar nici prețul vânzării, admitând că ar fi fost mai mic?

Considerând că rezultă din toate acestea că nici în contra apelantului Gurănescu, nu are acțiune reclamantul posesor al cambiei, ci o avea, în specie, numai în contra emitentului Mendel Marcusohn;

Că, dacă acest din urmă a fost scos din cauză la prima instanță, pe drept sau pe nedrept, aceasta nu ne preocupă, întru cât reclamantul nu a făcut apel în contra cărții de judecată;

Ca atare, apelul ambelor părți fiind întemeiat, cată a fi admis, și a se respinge reclamațiunea îndreptată în contra lor;

Pentru aceste considerente redactate de d-l judecător sindic C. M. Climescu, tribunalul, admite apelul, etc.

(ss) D. D. Antonescu, C. M. Climescu

p. Grefier (s) Șt. T. Ceovernache

JUDECATORIA OCOLULUI BUHUȘI

Audiența de la 29 Noembrie 1907

N. Nemveș cu G. I. Boghici

Act de procedură. — Procedura îndeplinită după legea Judecătoriilor din 1879. — Art. 67 din lege — Carte de judecată pronunțată de o Judecătorie situată în comună rurală. — Perempțiune. — Art. 257 vechiul și noul text. — Retroactivitate.

1) Procedura de chemare după legea din 1879 a Judecătoriilor de Ocol era legal îndeplinită, când partea lua benevol cunoștință de termen, deși nu știa semna, dacă Primarul atesta aceste împrejurări, pe duplicatul de acțiune.

2) Cărțile de judecată, conform art. 33 și 51 din legea din 1879 și art. 55 din cea actuală, sunt supuse căilor ordinare de atac și 'n cazul când fac oficiu de judecătorii comunale.

3) Perempțiunea îndeplinită sub legea veche, dar cerută sub cea actuală, urmează a se îndeplini conform art. 257 pr. civ. în vigoare; deci, perimându-se opoziția, cartea de judecată rămâne valabilă a-și produce efectele sale legale.

Judecata,

Având în vedere susținerile părților și lucrările aflate în dosar din care rezultă că: N. Nemveș prin petițiunea înreg. la No. 4640/92. a intentat acțiune civilă lui Const. I. Boghici, din comuna Buhuș, pentru a fi obligat să-i răspundă suma de 37 lei. La termenul fixat, lipsind pârâtul, s'a pronunțat cartea de judecată în lipsă contra căreia acesta făcând opoziție, s'a fixat termenul de judecată la 28 Noembrie 1892; de la această dată până astăzi ne mai îndeplinindu-se nici un act de procedură în cauză;

Având în vedere că pârâtul a avut cunoștință de termenul de judecată, a acțiunii îndreptată contra sa, după cum rezultă din atestarea făcută pe duplicatul de acțiune, de primarul comunei, că pârâtul a luat cunoștință de termen, dar a semnat prin punere de deget;

Considerând că art. 67 din legea judecătoriilor de Ocoale din anul 1879 ne prevăzând cazul când pârâtul deși declară că ia cunoștință de termenul de judecată, nu poate semna ne știind carte, caz prevăzut de art. 74 pr. civ. și 81 din actuala lege a judecătoriilor de

pace, urmează că atestarea făcută de agentul ce îndeplinește procedura, că partea a declarat că ia cunoștință de termen și că ne știind carte a semnat prin punere de deget, este suficientă, întru cât vechea lege a judecătoriilor de Ocol, nu obliga pe agent, în acest caz a dresa proces-verbal;

Considerând că susținerea pârâtului că, după dispozițiile art. 33 și 51 din legea judecătoriilor din 1879, cărțile de judecată pronunțate de judecătorii de Ocol ce făcea oficiu de judecătorie comună, era pronunțată fără drept de opoziție, este neîntemeiată, întru cât judecătoriile de ocoale, atât sub imperiul vechei legi cât și după cea actualmente în vigoare pronunță hotărârile lor, cu căile de atac prevăzute de legea lor specială, în toate cazurile, deci și atunci când, fiind situate în comună rurale, fac oficiu și de judecătorii comunale;

Având în vedere că actele de procedură în cauză, s'a efectuat sub imperiul vechiului cod, când art. 257 din cauza modului său de redactare, dădea naștere la discuțiunile, dacă prin cuvintele «judecata se va perima», se înțelegea întreaga instanță, ori ca în specie numai opozițiunea;

Considerând că chiar în cazul când aceste cuvinte cu care începea acest articol, s'ar fi interpretat în sensul pretins de pârât, de-a se perima, pe lângă opozițiune și cartea de judecată, această împrejurare nu 'i poate fi favorabilă, întru cât legile de procedură, având putere retroactivă, nu constituie pentru părți drepturi câștigate; ast-fel că un litigiu ne terminat definitiv sub legea veche, este supus, în ce privește formele de procedură, dispozițiilor legii noi;

Având în vedere că din textul art. 257 pr. civ. astăzi în vigoare, rezultă în mod precis, că 'n specie, singură opozițiunea urmează a se declara perimată, întru cât pârâtul a lăsat să treacă doi ani de la cel din urmă act de procedură, rămânând valabilă cartea de judecată spre a-și produce efectele sale legale;

Pentru aceste motive, judecata, declară perimată opoziția, etc;

Judecător (s) G. Istratti

CONVOCARE

Domniile membri cari compun *Comitetul de redacție al Curierului Judiciar*, sunt rugați a se întruni, în ziua de Joi 20 Decembrie curent, ora 2 p. m. în *Palatul Justiției, Cabinetul D-lui Procuror-general al Curții de casație*, spre a rezolvi mai multe chestiuni ce interesează ziarul nostru.

BIBLIOGRAFIE

Anunțăm apariția Vol. II, din importanta lucrare *Codul de comerț comentat* de d-l M. A. Dumitrescu, profesor de drept comercial la Școala de Comerț din București.

Acest volum cuprinde art. 50—73 C. com. și 1294—1387 Cod civil — *Vânzarea Civilă și Comercială*.

Prețul 12 lei ca și Vol. I și VI, cari au fost premiate de Academia Română în 1906. *Se expediază la cerere de Curierul Judiciar*, care servește ori-ce cărți de drept, contra valoare sau ramburs.

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat postal direct la administrația ziarului *Curierul Judiciar*, București, sau să plătească la prezentare numai în mână incasatorilor, I. Riveanu, pentru provincie, și I. St. Tudoroiu, pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registru cu matcă investite cu ștampila *Curierului Judiciar*.